

SENTÈNCIA 2000-05 DE 14 DE GENER DE 2000

**REGLAMENT LABORAL. Condicions de treball que constitueixen millores o avantatges sobre les mínimes aplicables. Contraposició amb els actes de mera liberalitat de l'empresari. Dret al descans setmanal.**

*Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià*

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa de la Batllia va dictar la sentència número 99-58, de 14 de juliol de 1999, per la qual desestimava la demanda presentada per la representació processal de l'entitat mercantil C. i confirmava les resolucions recorregudes en tots els seus termes. La demanda s'havia interposat contra el Decret del Govern número 6/GJ/98, de 14 de gener de 1998, confirmatori de la resolució del mateix Govern de 22 d'octubre de 1997, per la qual s'imposaven a la demandant diverses sancions per infracció al Reglament Laboral.

2.- Contra la sentència esmentada va interposar recurs d'apel·lació C. que va tenir entrada a la Secretaria d'aquesta Sala el 22 de setembre de 1999, reiterant els arguments fets valer en la primera instància jurisdiccional, als quals es farà referència en els fonaments de dret d'aquesta resolució.

3.- Un cop feta la designació del magistrat ponent es donà trasllat de l'escrit d'apel·lació a la representació processal del Govern, que el contestà mitjançant un escrit presentat el 12 d'octubre de 1999.

4.- Les parts van demanar la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions escrites que van presentar el 2 i el 3 de novembre, respectivament, quedant tot seguit les actuacions a punt per a deliberar i decidir els magistrats de la Sala.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La primera sanció imposada a C. és per no haver abonat al treballador Sr. L.M. la totalitat del salari que li corresponia. L'expedient administratiu relata dos circumstàncies de fet en aquest punt: la primera, relativa a haver descomptat al treballador, de la seva retribució, l'import d'una lletra de canvi impagada, que devia a una de les empreses del grup com a conseqüència de l'adquisició d'un vehicle. Tot i que la part apel·lant reitera la improcedència d'aquesta compensació, el cert és que la

resolució de 27 d'octubre de 1997 no sancionava aquest fet i així ho reconeix el Govern i la pròpia sentència, per la qual cosa no s'han d'analitzar els arguments de l'apel·lant.

La segona fa referència a que quan el treballador citat va ser retornat al lloc de treball d'origen (cambrer de taula en lloc de cambrer de barra) i se li va comunicar el comiat, se li treuen els dos àpats dels quals venia gaudint, a càrrec de l'empresa, i aquest és el fet objecte de la sanció.

Ha quedat demostrat en l'expedient administratiu que el Sr. L.M., igual que molts altres treballadors de l'empresa, feia dos àpats al centre de treball en el qual prestava els seus serveis, que C. no cobrava. L'àpat a càrrec de l'empresa s'havia incorporat d'aquesta manera, al contracte de treball, tot i que el document contractual no el preveia de manera expressa, formant part de les obligacions en espècie a les quals té dret el treballador, segons l'article 7 del Reglament laboral.

Les condicions de treball que, com l'exposada, constitueixen millores o avantatges sobre les mínimes aplicables, obliguen a l'empresari a respectar-les i faculden al treballador a exigir-ne el compliment; per això, l'incompliment de les mateixes equival a l'incompliment del contracte, de l'obligació de pagar la retribució en espècie en aquest cas, i justifica la imposició d'una sanció.

Tercer.- El segon grup de sancions han estat imposades a l'apel·lant per no haver declarat ni cotitzat el salari en espècies de diversos treballadors, concretament dels dos àpats que corresponen als treballadors de la Pizzeria, del self-service i de la cafeteria.

No es discuteix el fet de que els treballadors que prestaven serveis en els centres de treball esmentats gaudien dels dos àpats. El que discuteix l'empresa apel·lant és la incorporació o no d'aquest benefici al contracte de treball, i entén que no forma part de les seves obligacions sinó que era un acte de mera liberalitat que, en no formar part del contracte, no havia de declarar ni de cotitzar a la Seguretat Social.

Ha quedat exposat en l'apartat anterior la forma en que un acte de l'empresa apel·lant de contingut econòmic, pot incorporar-se al nexa contractual i formar part del conjunt de drets i obligacions que del mateix deriven per les parts. En el cas analitzat, com en el del treballador citat abans, els dos àpats eren part de la retribució i no un acte de mera liberalitat, per la qual cosa calia declarar-los, de conformitat a allò establert en l'article 2 del Reglament d'aplicació número 6, que de manera expressa preveu la pensió alimentosa com un dels avantatges posats a disposició de l'assalariat pel seu patró.

Quart.- El darrer conjunt de sancions imposades fa referència a la supressió de les jornades de descans setmanal durant el mes d'agost de 1996, Nadal de 1996 i Setmana Santa de 1997, de tot el personal dels centres de treball que en depenen. Malgrat que la sentència de primera instància diu que no hi ha veritable oposició de la societat C. a aquestes sancions i considera que llurs representants admeten la responsabilitat que se'ls atribueix en la resolució sancionadora, en l'escrit d'apel·lació, C. mostra la seva disconformitat amb l'aplicació de les sancions, que diu li han estat imposades en grau màxim.

No obstant, li han estat imposades en grau mínim, de 25.000 pessetes cadascuna de les 42 sancions, segons l'article 56 en relació als articles 13 i 14, del Capítol IV que, en preveure la durada del treball, estableixen la jornada de 40 hores setmanals, sense que el fet d'haver demanat el còmput horari trimestral permeti a l'empresa suprimir un dret, el de descans setmanal, que fins i tot està reconegut en la Constitució andorrana (article 29). En un cas similar al present, aquesta Sala, en la sentència 97-47, d'11 de desembre de 1997, va dir que "El fet que aquests drets -el de la limitació raonable de la jornada laboral i el de repòs setmanal- formin part del text constitucional obliga als poders públics a ser rigorosos en la seva tutela mitjançant les potestats que la legislació laboral posa al seu abast". Les potestats exercides pel Govern en les resolucions recorregudes ho han estat de manera ponderada a les circumstàncies del cas i d'acord a la finalitat per la qual li són atribuïdes, i per això s'ha de confirmar la sentència que les va declarar ajustades al Dret.

Cinquè.- Per tot el que s'ha exposat, cal desestimar el recurs d'apel·lació, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

## DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'entitat mercantil C. contra la sentència número 99-58, de 14 de juliol de 1999, dictada per la Secció Administrativa de la Batllia, que es confirma íntegrament, sense fer cap pronunciament sobre les despeses ocasionades en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.